

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἀπριλίου (ΠΕΜΠΤΗ) 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 58

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Γ'

— Ὅτε ἡ κ. Βωζέ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Ἰουλιέττας, τὴν ἐπλησίασε καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρά της εἶπεν :

— Παιδί μου, μοῦ φαίνεται, ὅτι παρετήρησα κατὶ.

— Τί ; ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις, ἥτις ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματός της μητρός της ἐνόησεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ τὴν ἀπασχόλει.

— Ὅτι ἀπὸ τινος καιρὸν δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἰδία.

— Μήπως σὲ δυσηρέστησα εἰς τίποτε ;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, παιδί μου· τὸ γνωρίζεις καλῶς· θέλω νὰ εἶπω, ὅτι εἶσαι μελγχολικὴ, ἀνήσυχος, τέλος κατὶ μεῦ ἀποκρύπτεις.

Ἡ νεῆνις κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὅα ἔλθω λοιπὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ προκείμενον, ὑπέλαβεν ἡ κ. Βωζέ. Εἶσαι εἰς ἡλικίαν γάμου, Ἰουλιέττα. Ἐσκέφθης ποτὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ;

— Ναί, μαμάκα μου.

— Καὶ τί φρονεῖς ;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε ἡδεῖα καὶ ἀγία ἀνάγκη, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἄλλοτε σὲ εἶδον τόσον λυπημένην, ὅσον κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέβησεν ὁ πατήρ μου.

— Ἀληθῶς. Ἐ, λοιπὸν, ἂν αὖριον ἐξήτει τις τὴν χεῖρά σου, θὰ ἐδέχσο ;

— Ἐὰν ἐκεῖνος, ὅστις...

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἀναλόγως τοῦ ἀ-

τόμου θὰ ἐσκεπτόμην, τί ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσω.

— Ἄν λοιπὸν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ γρῦστου σου, θὰ ἐδέχσο ;

— Ἰσως.

— Διατί ἀπαντᾷς μετ' ἀβεβαιότητος ;

— Διότι δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ συγκατετίθεσο.

— Καὶ διατί νὰ μὴ συγκατατεθῶ, ἀγαπητὸ μου παιδί, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐντίμος, ἂν σ' ἀγαπᾷ, ἂν ἡ θέσις του εἶνε ἀνάλογος μετὰ τὴν ἰδικήν σου, ἐὰν ἔχῃ τέλος ὅλα τὰ προσόντα συζύγου καλοῦ ;

— Ὅα τὰ ἔχῃ ὅλα αὐτά.

— Καὶ τὸ ὄνομά του ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ μετὰ μειδιάματος, ὅπερ ἀπεδείκνυνεν, ὅτι ἐγνωρίζε τὸ ὄνομα τοῦτο τόσον καλῶς, ὅσον καὶ ἡ κόρη της.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν μητέρα της καὶ ἐδίστασεν.

— Ἐ, λοιπὸν ;

— Ἐ, λοιπὸν, εἶνε ὁ κ. Ἑρρίκος. Ἀλλά, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ νεῆνις, δὲν λέγω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, λέγω μόνον, ὅτι ἐκ τῶν δύο, τοὺς ὁποίους γνωρίζω ὁ κ. Ἑρρίκος μοῦ φαίνεται, ὅτι συνενοῖ περισσότερον τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους ζητεῖς.

— Ἀλλὰ νομίζεις, ὅτι ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾷ ;

— Τὸ νομίζω.

— Σοὶ τὸ εἶπεν ἴσως ;

— Οὐδέποτε, νὰ σὲ χαρῶ, μαμά μου.

— Καλλίστα. Δὲν εἶνε ὅμως μόνον ὁ κ.

Δερμενόν, ὅστις σ' ἀγαπᾷ.

— Εἶνε καὶ ἄλλος ;

— Ναί.

— Ποῖος λοιπὸν ;

— Μάντευσέ τον.

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσω.

— Ὁ κ. Ἐκτωρ.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ἐκεῖνος ! ἀνέκραξε. Παιὶς σοῦ τὸ πέν ;

— Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Ἄ ! τὸν καυμένον ! ἀλλ' εἶναι ἐντροπαλός, δὲν ξεύρει νὰ φέρεται. Ἐλπίζω, μαμάκα μου, ὅτι δὲν θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ τὸν νυμφευθῶ ;

— Δὲν λέγω τοῦτο· θέλω νὰ εἶπῶ, ὅτι εἶνε καταλυπημένος. Τὸν παρετήρουν ἀπόψε, τὰ εἶχε χάσει ὁ δυστυχισμένος.

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς ; Τὸν λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου σου.

— Τί πειράζει ! παιδί μου, ὁ κ. Κρονδὲν εἶνε ἐντίμος ἄνθρωπος, ὁ κ. Ἐκτωρ εἶνε ἀξιόλογος νέος, ἔχει περιουσίαν καὶ θὰ ἡδύνατο νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ. Καθὼς ὅλαι αἱ νεάνιδες, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἐξωτερικόν. Πίστευσε τὴν πειράν μου, ἀγαπητὴ μου κόρη, οἱ νέοι, ποῦ φιγουράρουν περισσότερον, εἶνε οἱ χειρότεροι σύζυγοι. Πρέπει νὰ σκεφθῇς μὲ τὰ σωστά σου τὸ ζήτημα αὐτό.

— ὦ ! μαμά μου ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα ὀλίγον κακιωμένη, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ πολὺ, δὲν θὰ πάρω ποτὲ τὸν κ. Ἐκτωρ.

— Ἀς εἶνε, ἄς μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ. Γνωρίζεις, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν πατέρα σου τὴν ἡμέραν, ὅπου ἀπέβησεν, νὰ μὴ ἐναντιοῦμαι εἰς τὰς θελήσεις σου, ὁσάκις αὐταὶ δὲν θὰ ἦσαν ἐπιζήμιοι οὔτε εἰς τὴν εὐτυχίαν, οὔτε εἰς τὸ μέλλον σου καὶ θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὅπως τὴν ἐκράτησα μέχρι τοῦδε. Ἡθέλησα νὰ ἐξηγηθῶ μαζί σου, καλὸ μου παιδί, διότι εἶσαι πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃς τοιαῦτα ζητήματα. Ὅα ἀφῶσωμεν τώρα τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν μόνον τῶν καὶ ἂν παρατηρήσῃς, ὅτι ἡπατήθης ἐν τῇ ἐκλογῇ, τὴν ὁποίαν ἔκαμες, ἐλθέ νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς ἐλευ-